RECUNOŞTINŢĂ

Am rugat arborii să-mi povestească despre destin
Cu rădăcinile lor de neclintit de veacuri, păreau oarecum trişti,
Şi totuşi, chiar dacă pentru ei timpul parc-ar fi încremenit
I-am rugat din nou să mi se destăinuie în taină,
Ba chiar le-am făgăduit că nu le voi divulga nicicând secretele
Cu toate că ştiam prea bine că nu-mi voi putea ţine promisiunea.
Până la urmă, trosnind din toate încheieturile
Şi unduindu-şi în mod armonios crengile-nălţate spre azurul cerului
Unul dintre mlădioşii arbori eterni a început să-şi depene povestea :
„ Nu-mi amintesc decât arareori în vis copilăria, de nu vor fi fiind chiar năluciri
Ce orişicui îi pot părea vedenii de nebuni, urzite doar de prea bătrâna-i fire,
Dar să lăsăm deoparte amintirea, să spunem cât de grea e viaţa, devenirea.
Prin multe am trecut, o tinere, încă înainte de-a te naşte tu şi toţi ai tăi de-acasă,
Multe furtuni şi-au vărsat amarul şi furia peste bietele-mi tulpini
Şi mai multe fulgere brăzdatu-mi-au obrazul cu aste cute adânci şi negre ca de scrum.
Dar am rămas acelaşi veşnic arbore, nu m-au clintit din loc nici vânturi şi nici ploi
N-am dat nici măcar doar un pas înapoi, rămas-am numai eu cu piept şi umeri goi.
Te vei fi întrebat poate mirat, de unde atâta hotărâre, atât curaj şi-ncredere în sine ?
Un singur gând aveam întruna-n minte, ce binecuvântată e natura,
Şi cât de înţelept şi bun şi drept e cel ce a creat-o, dându-i fiinţă din însăşi fiinţa sa.
Cu toate aceste grele încercări şi peste poate poveri lăsate pe umerii mei necăjiţi
Aş dori de se poate, fii bun şi roagă-te pentru sufletul meu împovărat de ani,
Şi dac-ai putea vreodată să te-ntâlneşti cu bunul Dumnezeu, să-i spui să aibă milă
De-un biet arbore, ce nu-şi doreşte altceva decât o nouă aventură, şi poate chiar
O viaţă mai spornică, mai plină de mistere, de ample înţelesuri, într-un cuvânt mai bună."
În cele din urmă s-a aşternut tăcerea pentru o clipă, dar numaidecât o altă voce,
Mai molcomă dar mult mai nesigură decât cea dintâi, s-a făcut auzită :
„ Dacă până şi arborele cel veşnic neînfricat a suferit atât de multe nedreptăţi,
Atunci ce să mai zic eu, bietul de mine, care sunt aici de la facerea lumii,
Şi zi de zi, ceas de ceas, felurite vietăţi îmi calcă pe suflet, cu neruşinare –
Zise pământul suspinând, iar mai apoi continuând :
„ De-ai şti tinere câte lacrimi de jale mi s-au prelins pe obraz
Câte broboane de sudoare mi-au curs pe frunte, cât sânge mi s-a scurs din vine…
Numai bunul Dumnezeu mai ştie prin câte încercări mi-a fost dat să trec
Şi totuşi, deşi dorită şi râvnită de toate neamurile am rămas aceeaşi sfântă ţărână,
Nestrămutată, mereu roditoare şi pururi tânără, falnică maică a tuturora.
De m-ar fi întrebat cineva cum de-am reuşit să rezist tuturor calamităţilor,
N-aş fi ştiut a-i răspunde altceva decât că viaţa merită trăită din plin
Deoarece e bunul cel mai de preţ pe care l-am primit în dar din partea divinităţii."
În cele din urmă, ascultând cele două mărturisiri cutremurătoare, am plecat
Nu înainte de a-mi face semnul crucii, de-a mă închina spre cele patru zări
Şi de a binecuvânta natura cea însufleţită şi pe cel ce i-a dat Fiinţă şi Chip,
Nepieritor, neasemuit de frumos, neînchipuit de gingaş şi înălţător.